

Siellä lepää – ei kun Lepää

Riikka Palvaila

Ensimmäinen vuosi aikuisopiskelijana on takana. Tai no, takana ja takana: opiskelumotivaatiosta ja hyvistä aikeista huolimatta käytäntö osoitti, ettei hyvin suunniteltu sittenkään ole kuin puoliksi tehty.

Pääsykokeet. Lepaan liikuntasalissa onnistuu huomaamaan heti kaikki itseään pätevämmät hakijat. Kaikilla muilla tuntuu olevan yllin kyllin ammattitaitoa jo valmiiksi ja tuo edessä istuva on varustautunut arkkitehtitarvikkein ja apua deodorantti pettää jo ja mitentämälaskuratkastaan! Mutta mitä kummaa? Kaikki menee ihan hyvin ja opiskelukutsu kolahtaa postilaatikkoon keikauttaen elämän mukavasti päälaelleen!

Pimeät aamut. Edessä pitkä yksinäinen ajo rännän liukastamalla tiellä. Aamulähtö keventää unta ja säpsähdän hereille useaman kerran yön aikana. Aamuyöstä mietin mahdollisia tenttikysymyksiä, vaikka se on jokseenkin hyödyttömintä, mitä siihen aikaan lakanoiden välissä voi tehdä.

Alkukaaos. Niskaan kaatuva tietotulva käsittelee opintojen tekniä toteutusta. Tietokoneen tarjottua vuosia lähinnä huvia, revitään siitä nyt irti hyötyä roppakaupalla. Luontainen muutosvastarinta nostaa päätään ohjelmien ja tunnusten vilistessä silmissä. Ajomatkan ja oppimisympäristöön tutustumisen jälkeen mielessä käy ensimmäisen kerran: Jos vain tekisin niin kuin ennenkin, pakkoko sitä on mennä näin kauas mukavuusalueeltaan, aikuisen ihmisen?

Kasvien tieteelliset nimet. Ihanaa! Tässä omat mieltymykseni nousevat pintaan. Vaikka kymmenien kasvien luettelo näyttää mahdottomalta omaksua, latinankieliset nimet ovat kauniita niin kirjoitettuna kuin lausuttuna. Niinpä höpötän niitä ääneen ja kirjoittelen luetteloita kauniilla käsialalla ruutuvihkoon, uudestaan ja uudestaan. Muita tunnettuja menetelmiä: kaverini luki kasviluettelo autoa ajaessaan. Iso fontti erottuu paremmin apukuskin penkiltä! Toinen ripusti kasvilistan vessan seinään. Siitä ritirimpua voi tankata hampaita pestessä.

Vertaistuki. Päiväopiskelija seuraa luennot ja tekee ryhmätyöt paikan päällä, mutta solahtaa samalla helposti myös ihanaan laiskuuden tilaan ja laitostuu hengaillemaan kaveriporukassa

mukavuusalueellaan. Etäopiskelija osaa vaatia rajallisilta lähipäiviltä laatua ja tiiviyyttä, mutta päiväopiskelun yhteisöllisyyttä siinä ei tavoita, olkoon käytössä vaikka minkälaiset chatit. Paljon kuitenkin merkitsee, kun muutkin väsyneet työn raskaan raatajat kaivautuvat kotikoloistaan lähipäiville. Silloin kaikilla on samat ongelmat – ja kuitenkin niistä selvittää – sovitussa ajassa, sovitulla tavalla ja kunnialla... tai ainakin selvittää.

Luennot. Siinä on jotakin seksikästä, kun puhuja kertoo silmät palaen rakenteista, härpäkkeistä tai kasveista, jotka häntä inspiroivat ja jotka hän hallitsee. Kiinnostaviksi osoittautuvat niin hautausmaiden käytännöt, valaistuksen salat kuin alastaan innostuneiden opettajien luennot. Tässäkin aikuinen on kyllä kriittinen. On pookaa kysyä lisää asian jäädessä epäselväksi tai pintapuoliseksi.

Se tunne, kun läksyt ovat jääneet tekemättä. Luulin, ettei sitä enää teini-iän jälkeen joutuisi kokemaan. Tenttipaperissa seisoo kysymys, johon et osaa ollenkaan vastata. Ei auta, vaikka laitat yleistietosi peliin ja käytät korulauseita. Totuus ei siitä muutu: et oikeasti tiedä yhtään mitään aiheesta! Häpeä valtaa mielen, sillä tiedät tietämättömyydellä olevan muitakin seurauksia kuin huono koenumero.

Käytäntö. Ihminen ei ole kone. Siispä välillä sairastutaan, juhlietaan, tehdään töitä tai vain laiskotellaan, kun pitäisi opiskella. Onneksi edessä on uusi lukuvuosi ja voi taas olla parempi ihminen ja opiskelija!

HORYNU15, HAMK Lepaan ensimmäisen vuoden opiskelija, Rakennetun ympäristön koulutusohjelma.
Kolumneissa Lepaalla opiskelevat kertovat kuulumisia kampukselta.

”Kasvien tieteelliset nimet. Ihanaa!”

